

Ize dle stěžovatelova náhledu vyříditi usnesením v řízení nesporném, nýbrž rozsudkem sporného soudu, ježto prý tu není podmínek Šu 16 odstavec druhý první dílčí novely. Otázka tato byla již předmětem rekursu do prvního usnesení, avšak rekursní soud se jí vůbec nezabýval. Návoru rekurentovu však nelze přisvědčiti. Rekurent byl sice nejprve rozsudkem uznán nemanželským otcem nezletilé Marie K-ové a byla mu tam uložena vyživovací povinnost částkami měsíčně splatnými. Povinnost, takto určená, nemohla by ovšem býti v případě, že by se poručník dítěte domáhal zvýšení výživného pro podstatnou změnu poměrů na straně nemanželského otce, nově upravena pouhým usnesením nesporného soudu, nýbrž zase jen rozsudkem. Avšak později bylo mezi matkou a poručníkem nezletilého dítěte na jedné straně a nemanželským otcem na straně druhé učiněno dne 10. července 1920 u okresního soudu porovnání, jež bylo poručenským soudem schváleno, toho obsahu, že nemanželský otec na splnění svých otcovských povinností složí odbytné 500 Kč za budoucí výživu dítěte s tím, že toto ujednání lze změnit, kdyby se potřeby dítěte nebo poměry otce značně a nepředvídaně změnily. V tomto smíru se sice výslovně nepraví, že vstupuje na místo onoho dřívějšího rozsudku, avšak plyne to z úmyslu stran a z povahy věci. Odbytné bylo složeno, jak se ve smíru výslovně uvádí, »za budoucí výživu dítěte,« tudíž zřejmě v úmyslu, by nemanželský otec byl sprostěn povinností, uložených mu dřívějším rozsudkem, jehož účinnost tím měla přestati. Tím nastala do budoucna v hlavním předmětu vyživovacích nároků nezletilého dítěte a povinností nemanželského otce změna, spočívající nyní pouze na smíru, učiněném před poručenským soudem a jím schváleném, jenž se posuzuje dle ustanovení §§ 1380—1390 obč. zák. Před schválením smíru byl poručenský soud bez toho již povinen, vyšetřiti nově majetkové a výdělkové poměry nemanželského otce, jež se dle udání poručenstva značně změnily, v řízení nesporném. Za těchto okolností není závady, by nebyla dosavadní úprava výživného, spočívající na smíru, jsou-li pro změnu předpoklady, změněna pouhým usnesením opět jen v řízení nesporném, právě tak, jako kdyby úprava spočívala již hned z počátku na takovém vyšetření a usnesení v nesporném řízení. Není příčiny, by otázka byla opět řešena rozsudkem po provedeném řízení sporném. Vždyť nejde o to, by smír byl zvrácen z některého důvodu, uvedeného v §§ech 1382—1388 obč. zák. a také nemanželské otcovství nemusí teprve býti zjišťováno.

Čís. 5082.

Ten, kdo není ani protokolovaným obchodníkem ani členem nebo návštěvníkem bursy, může se podrobiti pravomoci rozhodčího bursovního soudu jen výslovnou písemnou smlouvou. Nestačí výměna závěrečných listů, obsahujících doložku o rozhodčím soudě.

(Rozh. ze dne 26. května 1925, R II 160/25.)

Soud první stolice zrušil k zmateční stížnosti nález rozhodčího soudu plodinové bursy v O., jímž byla zamítnuta námitka nepřísluš-

nosti rozhodčího soudu. Re k u r s n í s o u d zmateční stížnost zamítl. D ů v o d y: Rozhodčí soud plodinové bursy v O. zamítl svým nálezením námitku nepřislusnosti, poněvadž příslusnost rozhodčího soudu jest odůvodněna dle čl. XIV. uvoz. zák. k c. ř. s. Že jsou tu podmínky čís. 1 a 2 citovaného zákonitého ustanovení, zjistil již první soud správně a jedná se pouze o řešení otázky, zda se obě strany při uzavření nebo před vypořádáním obchodu podrobily nálezu rozhodčího soudu plodinové bursy v O. písemnou smlouvou o rozsudím (čís. 3 uvedeného místa zákona). Otázku tuto však soud první stolice neřešil správně. Souhlasným udáním obou stran jest zjištěno, že strany vyměnily závěrečné listy jimi vzájemně podepsané a obsahující doložku o příslusnosti rozhodčího soudu. Způsobem tímto však byla uzavřena ona písemná smlouva, neboť není zákonem předepsáno, že prohlášení stran musí být psána v jedné a téže listině. Lze úplně přisvědčiti názoru soudu první stolice, že zákon, vyžaduje písemnou smlouvu, chce zameziti, by se neprotokolování obchodníci přijetím závěrečného listu, v němž je doložka o rozhodčím soudu, podrobili příslusnosti mimořádného soudu. V případě tomto se však nejedná o přijetí závěrečného listu, nýbrž o výměnu souhlasných a stranami vzájemně podepsaných závěrečných listů, která ovšem nahraňuje náležitost vyhotovení smlouvy písemní (viz rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 9. září 1897, čís. 16104 Gl. U.). Žalovaný výslovně uznal, že si závěrečný list celý přečetl a pak ho podepsal, čímž však nepochybně projevili, že také souhlasí s doložkou o příslusnosti rozhodčího soudu, a jest tedy nerozhodno, namítá-li teď, že se o příslusnosti nejednalo, a že se nechtěl podrobiti příslusnosti bursovního soudu. Nechtěl-li žalovaný se podrobiti rozhodčímu soudu, měl doložku přetrhnutí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ustanovení čl. XIV. čís. 3 uvoz. zák. k c. ř. s. vyžaduje velkým způsobem, že obě strany musí se podrobiti výroku soudu rozhodčího v písemné smlouvě o rozhodčím, což předpokládá, že musí dohodu o rozhodčím umluviti a písemnou smlouvou stvrditi. Výjimku připouští ustanovení to pro protokolované obchodníky, členy a návštěvníky bursy, u nichž stačí, když bez výtky přijmou závěrečný list obsahující doložku o rozhodčím soudě. Zde stačí tedy úmluva, mlčky učiněná předepsaným způsobem. To však nestačí u nynějšího žalovaného, který není ani protokolovaným obchodníkem, ani členem ani návštěvníkem bursy. Týž mohl se podvoliti pravomoci rozhodčího soudu jenom výslovnou písemnou smlouvou, to se však nestalo. Pouhá úmluva mlčky výměnou závěrečných listů, obsahujících doložku o rozhodčím soudě, u žalovaného nestačí (srv. rozh. nejv. soudu sb. čís. 1830).

Čís. 5083.

Doba splatnosti válečné daně.

(Rozh. ze dne 27. května 1925, R I 460/25.)